

In memoriam Walt Whitmann

1

*Mert életre készülünk,
lét-utánira,
szülni-teremteni.
Nincs más és szebb lebetőség –
kijátszani a halált,
a velünk-együtt-
születettet.*

2

*Kedvesem,
ne hallgass velük!
Mert mondják, látják,
látták évszázadokon keresztül,
látták jó előre
a mérhetetlen mérnökei.
Feljegyeztek egy legyintést,
egy feldúlt arcot,
kiszámolták, pontosan lemérték
egy mosoly hány arcnak rajza,
egy nap hányszor éltünk külön-külön,
egy súlya van-e halottainknak,
egy karban hányszorosára nőbet az ölelés,
testben a vágy, test mögött a szerelem.
De vajon
hány holdra telik ki a váll,
hány vállon fogy el a hold,
ne számold,
hány napon át és éjjelen
zuhog közénk a szerelem,
a születve-fájt, a fájva-született,
tart össze két életet
s hányszor ennyi halált.*

3

*Ég a pokol, ég,
el ne aludjék.*

4

*Íme a test, Uram!
Íme a lélek, Asszonyom!
Lehet választani,
csak szerte ne,
az istenre kérlek, ne válasszátok
szét őket.
Kettős önmagunkat békíti a
szerelem,
test-lélek álma,
vágyaink vétke
és gyönyörű bocsánata.
Minden teremtések első-utolsó
éjszakája.
Mert kezdetben vala
a főnév: szerelem
és teste lón és árnyat vettetett
és született a lélek, midőn
a teremtés aludt
és valaki álmodott.
És a méhben
„mocarogni kezdett az Ige”.*

5

*Jó reggelt, uraim!
Ma észrevettem, hogy kék az ég
és talál a szeretőmböz.
Már nappal vártam Önöket.
Megcsillogtattam a folyó vizén,
harmatos fűszálakon.
Megcirógattam vele alvó
szerelemmem arcát.*

Forró a kávé,
 friss forrásvízből főztem.
 Vagy vörösbort inkább?
 Másért jöttek?
 Születtem, persze, és dolgoztam,
 hittem, hogy viszem valamire.
 Anyám a lázam csitította,
 apám magától óvott.
 Költőktől tanultam hitet,
 innen ered a kétely is,
 nap-hold-szerelem váltakozása
 s a fájdalom, hogy élni
 csak így érdemes.

6

Ujjbegyre holdat,
 napot a homlokra!
 Születve-teremteni,
 teremtve-születni,
 életfogytiglan szerelemre,
 fűben-fában-kőben
 téged keresve,
 feledni fáradalmaink
 olyan pihentető,
 olyan fehér az ing,
 mintha mása,
 test-lélek-ünnepek
 hétköznapja lenne,
 te mindenek szerelme,
 ajkad két vonása,
 a fű szála,
 a nyírfa ága,
 kőben az erezet,
 amit csak megérint kezed
 mindenek közül,
 megüdvözül.

7

*„Alapozd meg a tornyok szerelmét,
akik uralják a pusztaságot.”*

(Antoine de Saint-Exupéry)

8

*Üdvözöllek országomban, Uram!
Tudom, nem vagy szokva halálhoz,
születéshez,
tudom, nem tudod mi a szerelem,
s lassan elfeleded
a teremtést is.
Azt mondják benne vagy
fűben-fában-kőben,
dicsérd szerelmem tenyerét
mert tenyere dicsér
mindeneket,
íme, kiterítem eléd:
minden jól van, ahogy van!
Üdvözöld országom, Uram!*

9

*Csak kire álmatlan éjszakát róttak,
tarthatja ujjbegyén a holdat.*

*Csak akit szíve vezérel,
merhet szembefordulni a fényvel*

10

*Fordulj a nap felé,
s az árnyékok mind mögéd
kerülnek,
mondták az indiánok.
És felénk fordulnak a fák,
mert mi a fénybe,
föl. Felé.*

*Lábnymainkat dicséri a föld,
rólunk álmodnak
éjszakákban a virágok,
virágokban az éjszakák,
méhek méze
vakít,
és szeretők meztelensége,
ha gyanútlan szemünkbe néznek,
szerelemem.*

*Szép napoknak
nézünk elébe,
miénk az út, tanít,
öltre, ököltre, ölelésre,
mert életre készülünk,
lét-utánira...*